

акцентуації. Зашкалювання значень за даним фактором може призводити до розвитку істеричного неврозу. В цьому випадку необхідно відслідковувати динаміку формування взаємодії з колегами та стратегії вирішення конфліктних ситуацій. Робота з патологічною іпохондрією для психолога є найскладнішою і вимагає уваги до рівня домагань та формування позитивної установки виходу з кризових станів. Депресивні настрої працівників ОВС можна передбачати шляхом розширення кола взаємодії людини, її інтересів, пошуку нових напрямків реалізації. При констатації симптомів деперсоналізації та дереалізації необхідно звернути увагу на якість адаптації людини до умов службової діяльності та трудового колективу.

Горбатенко В., психолог відділення психологічного забезпечення відділу кадрового забезпечення Національної академії внутрішніх справ

НАРКОТИЗАЦІЯ У СУСПІЛЬСТВІ, ЇЇ ПРАВОВІ ТА КРИМІНОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ

Реальність сьогодення у вигляді вживання психоактивних речовин та наркотизація деяких прошарків громадян є беззаперечно суспільно небезпечним явищем. Наркотичні психоактивні речовини погіршують психологічне здоров'я людей, провокуючи на суспільно небезпечну поведінку. На сторінках медичної та кримінологічної літератури про підвищено згубний і незворотній вплив наркотику на людину все частіше говорять такі спеціалісти, як Габиані А.А., Ахмедов Г.Д., Кадиров М.М., Дідковска С.П., Фесенко Е.В., Гарницький С.П. та інші [1, с.15].

Різкий приріст адиктивних форм поведінки (наркоманії) і пов'язана з цим злочинність в Україні набувають все більш значних масштабів, зростає їх руйнівний вплив на життєдіяльність українського суспільства. За статистичними

даними Управління зв'язків з громадськістю МВС України, на кінець 2013 року в Україні тільки на офіційному обліку перебуває майже 92,5 тисячі споживачів наркотиків, а серед них – майже 540 неповнолітніх. За різними оцінками, кількість наркоманів в Україні становить від 500 тис. до одного мільйона, це 2-3% від загальної кількості населення. Згідно офіційної статистики Міністерства внутрішніх справ України, на 10 тисяч населення припадає 33 наркомана. В Україні за різними даними на обліку в медичних установах України знаходиться 72 тис. таких людей, на обліку в органах внутрішніх справ 154 тисячі [2].

Практика підтверджує, що одурманення у вигляді вживання наркотиків найбільш суспільно небезпечне. Про їх підвищено згубний і незворотній вплив на людину все частіше говориться на сторінках не тільки медичної, а й кримінологічної літератури [1]. Серед злочинців до і під час відбування покарання під впливом наркотичної залежності формуються вражаючі форми неприйняття морально-правових норм суспільної поведінки, стимулюється підвищена агресивність.

Доцільно зробити висновок, що кримінологічне, кримінально-правове поняття наркотичної залежності неможна відривати від поняття медичного, тому що медичний критерій, за справедливим визнанням більшості дослідників, має базисний характер. Це обумовлено, насамперед, тим, що наркотизм у сучасному розумінні – сфера наркологічного захворювання [4, с.32].

Наркоман, будучи хворою людиною, насамперед є об'єктом спеціальної уваги органів охорони здоров'я. У той же час наркоман, який порушує діюче кримінальне законодавство у зв'язку зі своєю суспільно-небезпечною поведінкою, обумовленою наркотичним станом, з участю в наркобізнесі чи в іншій протиправній діяльності, зрештою стає наркоманом – злочинцем [5, с.4-5]. Саме тому, на нашу думку таку поведінку, в залежності від рівня суспільної безпеки все ж таки доцільно розглядати як поведінку асоціальну, таку що виходить за рамки

поняття «норма», а в деяких випадках, як адміністративне або навіть кримінальне правопорушення.

Реакцією організму на психоактивну речовину, є стан патологічного сп'яніння, яке представляє собою психічне захворювання. В цілому поведінку наркозалежного можна охарактеризувати як суспільно небезпечну та агресивну. Демонстративні дії часто являють собою маніфестацію прихованих і не до кінця усвідомлених рис особистості, таких як схильність до агресії, що в результаті призводить до криміногенної поведінки.

Але це стосується не усіх, механізми, що зумовлюють вчинки людини, тісно пов'язані з рисами його характеру. Однак не всі знають, що в основі більшості скоєних ними вчинків лежить їх емоційна незрілість. Численні дослідження також показали, що порушення поведінки (у тому числі і асоціальна поведінка) і виражена агресивність в дитинстві корелюють з алкоголізмом в період дорослості. На процес дорослішання особистості впливають у рівній мірі, як внутрішні, так і зовнішні фактори, абсолютно не залежні від самої особистості. Незрілі особистості мають значно більше проблем з подоланням різноманітних життєвих труднощів, ніж інші люди.

Підводячи підсумок можемо стверджувати, що важливо встановити концептуальні причини адиктивної криміногенності. Адже не помічаючи це явище, суспільство, також вперто відмовляється помічати прямий причинно-наслідковий зв'язок адиктивної поведінки з правопорушеннями і злочинами. Такі дослідження безумовно сприятимуть створенню найбільш ефективних можливостей для їх первинної профілактики, створення реабілітаційних програм, залучення громадських організацій, соціальних служб. Насамперед це важливо на тлі розвитку нашої країни. Європейська держава зобов'язана мати здорове, криміногенно-чисте, демократичне суспільство.

Список використаних джерел

1. Наркотизм и преступность. – Киев, 1994; Габиани А.А. На краю пропасти: наркомания и наркоманы. – М., 1990;

Ахмедов Г.Д., Кадыров М.М. Наркомания: преступность, ответственность. – Ташкент, 1989; Дидковская С.П., Фесенко Е.В., Гарницкий С.П. Наркомания: уголовно-правовые и медицинскиепроблемы. – Киев, 1989.

2. <http://www.schoollife.org.ua/вітчизняна-наркостатистика/>

3. <http://nc-nasihatplus.com.ua/narkostatistika-ukrainy-neuteshitelna.html>

4. Дунаевский В.В., Стяжкин В.Д. Наркомании и токсикомани. – Л., 1990. – С.104.

5. Личко А.Е., Битненский В.С. Подростковаянаркология. – Л., 1991.– С.287.

Гуйван О.О., викладач
Вінницького вищого професійного
училища ДДСО при МВС України

ЗНАЧУЩІСТЬ ЕФЕКТИВНОГО УПРАВЛІННЯ ТА ФУНКЦІОНУВАННЯ СОГ

На сьогоднішній день, у контексті постійного реформування ОВС, як найчисельніша (на сьогодні загальна чисельність складає 245000 осіб) [1] дана правоохоронна організація протидії злочинності, яка діє на території всієї України, має суттєві проблеми щодо організації діяльності своїх формувань.

Особливості професійної діяльності її суб'єктів, тобто учасників, що залучаються до складу СОГ, потребують подальшого вдосконалення, орієнтованого передусім на оптимізацію, правове регламентування та підвищення ефективності роботи СОГ. Відповідно до розглянутого вище, було з'ясовано, що СОГ має два основні компоненти своєї діяльності. Першим є правовий (юридичний) компонент. Він реалізується тому, що СОГ є розповсюдженим організаційним формуванням ОВС України, діяльність яких базується на нормативно-правових актах держави, її учасники наділені